

De lift

Lynn en Renee moesten lang wachten, voor de lift kwam. Eindelijk konden ze de ruime houten kooi betreden. Lynn gaf routineus een tik op de knop met het cijfer twaalf.

- Misschien, zei Renee, die een oude vrouw schuifelend de lift zag naderen, wil zij met ons mee. De tweede lift is buiten werking.

De liftdeuren waren nog open. Alles in het verzorgingscentrum ging langzaam.

- Misschien, zei Lynn, maar daar liet ze het bij.

Renee drukte vlug op de knop voor de begane grond.

- Kansloos, zei Lynn.

De oude vrouw had nog twee meter te gaan, toen de deuren dichtschoven.

- Hè, zei Renee, wat vervelend. Nu is het net alsof we niet wilden wachten.

- Ze heeft vast geen haast.

De lift ging traag omhoog.

- Weet je zeker, vroeg Renee, dat je niet bij je moeder langs wilt gaan?

Lynn schudde beslist nee.

- Ze verwacht me morgen pas. Als we dadelijk het formulier bij de verpleegsterspost hebben afgegeven, gaan we meteen door.

- Een kwartiertje kan toch geen kwaad?

- Dat kan het wel. Mijn hele dag is dan... wel verdorie.

Lynn drukte op de twee, maar de lift was al op weg naar de derde verdieping.

- Verkeerde verdieping? vroeg Renee.

- Ik drukte uit gewoonte op de twaalf. Nu gaan we eerst helemaal naar boven.

Onderweg stopte de lift op de zevende verdieping. Langzaam schoven de deuren uiteen.

- Dag meneer, zei Renee vriendelijk.

Een oude man met een stok starde haar even aan. Daarna liep hij voetje voor voetje de lift in.

- Gaat het? vroeg Renee.

Lynn ging een beetje uit zijn buurt staan. Renee keek met een vage glimlach naar haar vriendin.

De deuren schoven dicht en de lift ging verder naar boven.

- Ik moet naar beneden, zei de man.

Renee zei hulpvaardig:

- We gaan nog naar beneden, hoor. Maar we gaan eerst naar boven, naar de twaalfde.

- Moet u boven zijn? vroeg hij.

- Nee, eigenlijk niet, zei Renee.

- O, zei de man.

- Zij heeft op de verkeerde knop gedrukt.

De oude man keek naar Lynn.

- Ik vergis me ook weleens, zei hij.

- Vast wel, zei Lynn.

Op de elfde verdieping stopte de lift weer. De deuren gingen open, maar er stond niemand.

- Die heeft de trap genomen, zei Lynn en ze drukte op een knop waarmee je de deuren meteen kon sluiten.

Verbaasd zag Renee dat de knop ernaast bestemd was voor het openen van de deuren.

- Ik wist niet dat je dat zelf kon regelen, zei ze.

- Wat zegt u? vroeg de man.

- Ik wist niet, zei Renee luid, dat je zelf de deuren van de lift kunt openen en sluiten.

Inmiddels was de lift op de twaalfde verdieping gearriveerd.

- Dat hoeft ook niet, zei hij. Ze gaan vanzelf dicht.

Lynn drukte op een knop, de deuren schoven dicht en de lift begon langzaam te dalen.

- Nu gaan we naar beneden, zei Renee.

- Dat hoeft je mij niet te vertellen, zei de man. Ik ben niet seniel.

- Het is ook nooit goed, zei Lynn verveeld.
- Hij gaf haar een norse blik. Lynn gaf hem een onverschillige blik terug.
- Ja, zei hij, als je jong bent, dan is alles makkelijk.
- Als je oud bent, wordt het nog makkelijker, zei Lynn.
- Waar zullen we dadelijk heen gaan? vroeg Renee.
- Naar het oosten. Weg van de zee, die heb ik nu wel genoeg gezien.
- De drie Wijzen, zei de man, die kwamen uit het oosten.
- En daar beneden, zei Lynn, terwijl ze omlaag wees, is de hel.
- Lynn, misschien kun je beter... Maar Renee zweeg, omdat de man begon te lachen.
- Die is goed, piepte hij. Hij schudde nee en lachte geluidloos verder.

Renee keek haar vriendin vragend aan.

- Het is etenstijd, zei Lynn. Sommige bewoners gaan beneden in het restaurant eten.
- De hel, zei de man.
- Is het eten hier dan zo slecht? vroeg Renee.
- Hun gebit is slecht, zei Lynn. Ze maken alleen makkelijk kauwbaar voedsel, zoals stamp.
- Heel veel stamp, zei de man. Gisteren hadden we spuitjesstamp.
- Spruitjesstamp? zei Renee.
- Je kunt van alles stamp maken, zei Lynn. Het is nog een wonder dat ze het ontbijt niet tot stamp vermalen.

De oude man begon weer te lachen.

- Beneden is de hel...

Op de tweede verdieping stapten de vriendinnen uit de lift. Renee groette de oude man, terwijl Lynn zich naar de verpleegsterspost haastte. Voordat Renee daar aankwam, had Lynn het formulier al afgegeven. Samen liepen ze terug naar de lift, waar Lynn op de knop drukte. Aan de verlichte cijfers te zien, was de lift reeds onderweg.

- Heb je haast? vroeg Renee.
- Ik wil hier weg, zei Lynn. Waardeloze lift.

De liftdeuren schoven open. In de lift stond de oude vrouw van daarnet. Ze keek de twee vriendinnen om beurten aan en drukte toen op een knop.

- Dag mevrouw, zei Renee. Het spijt ons, dat we niet op u konden wachten.

Ze zei niets en keek omlaag naar haar pantoffels. Lynn ging zo ver mogelijk uit haar buurt staan. Tot haar ergernis zag ze dat op het paneel de verdiepingen vijf en twaalf oplichtten. Ze zouden dus weer eerst naar boven gaan.

- Volgens mij wil het lot jou iets vertellen, zei Renee.
- We gaan niet bij haar langs, zei Lynn. Sinds ze hier woont, ziet ze me twee keer per week.
- Het is een kleine moeite, zei Renee. En je hoeft geen tuin meer bij te houden.
- Nee.

De vrouw keek met een schuin oog naar Lynn. Die negeerde haar.

Op de vijfde verdieping slofte de vrouw de lift uit zonder de groet van Renee te beantwoorden.

- Ik denk dat ze boos is, zei Renee, terwijl de deuren dichtschoven.

De lift ging verder omhoog.

- Met een beetje pech kom ik ze nog tegen ook, zei Lynn.
- O ja, zei Renee. Ze gaat zeker beneden eten?
- Soms. Ik wil in ieder geval het risico niet lopen.

Meteen drukte Lynn op de acht. Even later stapten ze op de achtste verdieping uit. Lynn wilde wachten tot de lift eerst boven en daarna beneden was geweest.

- Secretet, zei ze.

Renee fronste haar wenkbrauwen.

- Heb je zo'n hekel aan je moeder?
- Zij niet. Dat mens van daarnet. Ze heeft expres op de twaalf gedrukt.
- Zou het?
- Ik weet het wel zeker, zei Lynn.

- Dan hadden we net zo goed in de lift kunnen blijven staan.

- Te riskant.

Toen de lift op weg naar beneden de achtste verdieping was gepasseerd, drukte Lynn op de knop. Na lang wachten kwam de lift terug en schoven de deuren eindelijk weer open.

- Nee maar, zei de moeder van Lynn, dat is toevallig.

- Dag mam, zei Lynn.

- Dag mevrouw, zei Renee. Leuk u weer eens te ontmoeten.

- Dag Renee. Maar wat doen jullie hier?

- We komen jou opzoeken, zei Lynn.

- Natuurlijk kom je mij opzoeken. Maar wat doen jullie op de achtste verdieping?

Lynn zag dat ze haar gehoorapparaat in had. Dat was tenminste iets.

- We zijn op de verkeerde verdieping uitgestapt.

- Ja, zei Renee, we waren op weg naar de twaalfde, maar Lynn stapte hier al uit.

- O, dat geeft niets. Ik vergis me ook weleens.

- Ik zou morgen komen, zei Lynn, terwijl ze in de lift gingen staan, maar morgen gaan we een eind rijden.

- We gaan morgen een eind rijden? zei Renee.

- Gezellig.

- Ja, we gaan morgen een eind rijden, zei Lynn. Vandaag gaan we bij mijn moeder op visite, allebei.

- Och, morgen is prima, zei Renee.

- Ik kan alleen niet zo lang blijven, zei Lynn. Renee moet straks ook nog bij haar moeder langs.

- Ja, want morgen kan ik niet meer, zei Renee.

- Hoe gaat het met haar, Renee?

- Goed, dank u.

Even later bereikten ze de twaalfde verdieping. Renee bood de moeder van Lynn een arm aan.

- We kunnen eigenlijk wel wat langer blijven, zei Renee. Ik ben pas nog bij mijn moeder geweest.

- Nee, zei Lynn, als je beloofd hebt om naar je moeder te gaan, dan moet je gaan.

Ondertussen liepen ze door de brede gang naar het appartement van haar moeder.

- Ze vindt het niet erg, zei Renee.

- Dat vindt ze wel, zei Lynn. Het is lief van je, dat je mijn moeder een plezier wilt doen, maar daar hoeft jouw moeder niet onder te lijden.

- Dat vind ik nou ook. Nee, jullie moeten op tijd vertrekken. Doe je moeder straks de hartelijke groeten van mij.

- Dank u, zei Renee, dat zal ik zeker doen. Wat is er? Is er iets mis?

- Ach jeetje... het overkomt me alweer. Nou ben ik naar beneden gegaan om zelf de post te halen, heb ik mijn sleutels op de brievenbus laten zitten.

- Ik loop al, zei Lynn.

- Dan gaan wij naar het zitje, zei haar moeder tegen Renee. Ik kan niet zo lang blijven staan.

- Een prima idee, zei Renee. Daar kunnen we toch ook lekker kletsen?

- Mooi, zei Lynn, dan ben ik naar beneden. Het kan trouwens wel even duren.

- Haast je maar niet, zei Renee. Wij amuseren ons zonder jou ook wel.

- Je bent mijn beste vriendin, zei Lynn.

- Dat weet ik.

- Wil je dan meteen een potje jam in de winkel kopen? Dat ben ik ook vergeten.

- Doe ik, mam. Een potje sinaasappeljam.

- Die vind ik het lekkerste.

- Anders nog iets?

Haar moeder schudde nee en zei tegen Renee:

- Ik heb weleens bessen geprobeerd, maar daar raak ik van aan de diarree.

- Vreselijk. Nee, dat moeten we niet hebben.

Lynn wandelde opgelucht de gang door. Ze zouden maar even blijven. Renee nam de honneurs waar en morgen had ze de hele dag vrij. En dat dankzij een waardeloze lift.